

potpunosti prisutnom smislu, već nešto što ga omogućava i nosi. Odatle sledi da je filozofija moguća samo kao jedna metafora o čistom gledanju suština, da je filozofija moguća u svom tradicionalnom obliku kao metafora teorije.

Primenimo ove Deridine analize na Aristotelovu “Metafiziku”. Na prvi pogled se metafora Sunca ne može vezati za Aristotelovu *Metafiziku*, te se čini da je ovde na delu Deridino učitavanje iz poetičke filozofije u Aristotelovu ontologiju - jer, svi znamo, Aristotel misli strogo i bez platonovskih metafora, jer i sam kaže da učestovanje nije ništa drugo do metafora i transformacija pitagorejskog mimezis. Međutim, ne treba zaboraviti da kritika kako fizičara tako i Platoničara koju provodi Aristotel u *Metafizici* ide u pravcu pokazivanja toga da se prvo načelo koje se ovde traži ne može misliti ni kao zajednička, sveopšta tvar, niti kao zajednički i sveopšti oblik. Drugim rečima, prvo načelo neće biti imanentni uzrok nalik tvari ili obliku, i upravo kao primer i put ka mišljenju uzročnosti prvog nepokrenuto pokretača Aristotel neprestano navodi Sunce, jer čovek rađa čoveka, ali oni imaju zajenički oblik i shodno tome se ne može misliti prvo načelo jer ne postoji oblik svih oblika kao što postoji jedan oblik čoveka, ali sa druge strane, Sunce uzrokuje da mnoštvo oblikom različitih bića stupa u svoj oblik, te se ono kao pokretački uzrok koji je spošaljan treba uzeti kao metafora, odnosno put ka mišljenju prvog načela.

Pored prethodnog, Aristotel u Lambda knjizi kada određuje prirodu prvog nepokrenutog pokretača kao ono umstveno koje umuje, i kad govori o čistoj delotvornosti mišljenja oslanja se na analize spisa *O duši* gde delotvornost mišljenja poredi sa svetlošću - koja je ovde metafora delotvornosti uma - koja sve ono što je po mogućnosti boja čini delotvorno bojom. Ovde svakako ne možemo ulaziti u kompleksnu analizu načina umovanja onoga umstvenog, odnosno prvog nepokrenutog pokretača, ali možemo istaći dve stvari. Prvo priča o umstvenom i